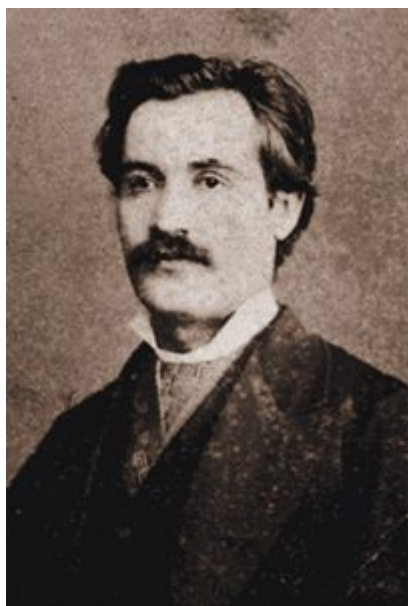

[„APELUL CĂTRE PRESĂ...”] – de Mihai Eminescu [1 martie 1883]

Apelul către presă al unui număr de șaptezeci de studenți a fost dezavuat de majoritatea studenților universitari printr-un protest formal, publicat și în numărul trecut al „Timpului”. „Românul” a refuzat a publica acel protest, sub cuvânt că se face politică. Adecă Apelul la presă, în adevăr politic, l-a publicat; protestul nepolitic, merit a-i lua și actului celui dentâi caracterul ce-l avea, nu l-a publicat, deși poartă mai mult semnături de la studenți în adevăr universitari, nu de la poduri și șosele. Dar... apelul la presă e revăzut de onor. Radu Mihai, comandat chiar printr-un fel de pseudostudent, pe când protestul e inspirat de vederi mature și corecte. Apoi cel dentâi e politic, cel de-al doilea nepolitic, motiv destul pentru „Românul” de-a nu-l publica pe cel din urmă. Nouă ne pare rău că studenții, în nevinovăția și sinceritatea lor, se fac pârghie pentru... dac' ar ști ei pentru cine? O, tineri! al căror ideal culminează în d-alde Mihălescu și Carada!

Din Paris aflăm asemenea amănunte asupra modului de înjghebare a adresei înmânate d-lui Clemenceau. Se răspândește vorba că studenții români vor merge la acest deputat să-l roage să intervie în favoarea României în cestiunea Dunării. Ajunși înaintea casei deputatului din Montmartre, li se vorbește despre o notă ce se redactase de câțiva studenți, în care sunt espuse „interesele vitale ale țării în cestiunea Dunării”. Introduși fiind la d. Clemenceau, li se citește acea notă, în care se pretindea că sunt espuse... interesele vitale etc., dar care în realitate era un manifest revoluționar. După ce, prin prezența lor, studenții susținuseră un manifest de care cei mai mulți nu avuseră nici o cunoștință, deputatul – încântat fără îndoială a vedea înaintea-i atâția presupuși discipoli ai doctrinelor sale – căci d. Clemenceau, e cu tot radicalismul său politic, unul din oamenii cei mai învățați din Franța -[î]i rugă să iscălească acel manifest.

Ce era de făcut? Să părăsească sala protestând? Bărbatul care-i primise nu știa fără îndoială nimic, că cei mai mulți dintre studenți nu avuseră idee de cuprinsul acelei așa – numite note și de culoarea ei politică ori socială. Vrând – nevrând au iscălit toți. C-un cuvânt, sprijinul bărbatului politic în cestiunea Dunării le e fără îndoială binevenit tuturor, dar cea mai mare parte dintre studenții ce-au semnat adresa n-au știut de mai înainte ce cuprindea.

MIHAI EMINESCU

OPERA POLITICA

1882-1883, 1888-1889

„TIMPUL”, „ROMÂNIA LIBERĂ”, „FÂNTÂNA BLANDUZIEI”

EDIȚIE CRITICĂ ÎNTEMEIATĂ DE P E R P E S S I C I U S

EDIȚIE CRITICĂ ÎNGRIJITĂ DE MUZEUL LITERATURII ROMÂNE

Coordonator DIMITRIE VATAMANIUC

Editura Academiei RSR, 1985-1989

Vol XIII

Mihai-Eminescu.Ro